

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

12588 *Llei 30/2014, de 3 de desembre, de parcs nacionals.*

FELIPE VI

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono:

PREÀMBUL

La figura de parc nacional s'acosta al nostre país als cent anys d'història, doncs ja la Llei de 7 de desembre de 1916 va preveure la selecció d'un elenc de paratges excepcionals per a la conservació dels seus valors naturals i per al gaudi i respecte de la societat. Després de gairebé un segle de transformacions indubtables en múltiples àmbits, l'essència d'aquesta figura continua inalterada pel que fa a l'excepcionalitat i el simbolisme que comporta, a part de la seva riquesa natural, un reconeixement social generalitzat i uns valors estètics, culturals, educatius i científics destacats. És per això que la seva conservació mereix una atenció preferent i la declaració d'interès general de l'Estat.

En aquest sentit, la implicació de l'Estat en la seva protecció al més alt nivell, per mitjà d'una llei de Corts Generals, ha estat la clau per tal que, malgrat el temps transcorregut, puguem gaudir en l'actualitat de la selecció que constitueix avui dia la Xarxa de Parcs Nacionals.

El règim jurídic destinat a assegurar la protecció d'aquests espais naturals que es va iniciar el 1916 ha patit diverses modificacions, com correspon a l'evolució de la nostra societat i als canvis en l'organització administrativa de l'Estat, però ha mantingut inalterat l'objectiu declarat de garantir que les futures generacions puguin gaudir d'aquest llegat natural.

Aquesta Llei desplega i actualitza, sobre els pilars que constitueixen l'essència d'aquests espais, el model existent basat en la seva configuració en la Xarxa de Parcs Nacionals, entesa com el sistema integrat pels espais declarats parcs nacionals, el seu marc normatiu bàsic i el sistema de relacions necessari per al seu funcionament. Amb aquesta finalitat, supera la desconexió entre parcs i xarxa i preveu, d'una manera conforme a la seva importància, conceptes territorials, residents locals i titulars de drets amb la visió econòmica necessària i essencial per aconseguir la integració i acceptació dels parcs nacionals en el seu territori.

D'aquesta manera, el model de gestió per part de les comunitats autònomes i de coordinació en xarxa de la Llei 5/2007, de 3 d'abril, de la Xarxa de Parcs Nacionals, a la qual substitueix sense modificar-ne l'essència i de la qual agafa una part de l'articulat, l'actualitza i el reforça, adaptant-lo al que la societat exigeix a aquesta figura: els parcs nacionals han de suposar avui, a més d'un model de conservació de la naturalesa, un exemple de gestió més participativa i més oberta a la societat i d'aplicació dels principis de col·laboració, coordinació i cooperació perquè es configuren com a escenaris complexos on els diferents actors, des del respecte a la seva competència i les seves singularitats, s'organitzen per assegurar la preservació dels seus valors.

Des d'aquesta perspectiva cal que l'Administració General de l'Estat consolidi la funció de coordinació de la Xarxa de Parcs Nacionals, amb la finalitat d'assegurar un marc adequat per a la conservació dels sistemes naturals més representatius, col·laborar en el compliment dels objectius dels parcs i aconseguir sinergies en les accions que promouen a la Xarxa les diferents administracions públiques.

La implicació de l'Estat en aquests espais i la seva singularitat fa que se'ls hagi dotat d'un marc normatiu propi i específic, constituït per aquesta Llei i els seus instruments de desplegament, així com les lleis declaratives de cada parc. Aquest fet els singularitza de la resta dels espais naturals protegits regulats per la seva normativa sectorial i els dota dels seus propis instruments de gestió, planificació i participació social, així com d'una imatge pròpia, una marca que els identifica i ressalta el valor i l'apreciació social que merescudament han obtingut.

Aquesta Llei revisa el procediment de declaració, de manera que la iniciativa pugui correspondre al Govern de la nació o a la comunitat o comunitats autònomes en què es trobi comprès l'espai, i a partir d'aquesta iniciativa, formalitzada en una proposta conjunta, articula un procediment en el qual intervenen les dues administracions i que conclou amb l'informe favorable del Consell de la Xarxa i la declaració posterior mitjançant una llei de Corts Generals.

Els parcs nacionals han de constituir un referent no tan sols en la seva forma de fer conservació sinó també en la seva manera de gestionar-se i d'implicar la societat en les seves activitats. Precisament per assegurar la implicació social en la preservació dels valors dels parcs nacionals, es dona un impuls a la figura dels patronats com a lloc de trobada de la societat i se cerca la integració de sectors i col·lectius en les activitats de gestió, així com la implicació i el suport de la població local resident.

La Llei s'ocupa també dels titulars de drets en els parcs nacionals i els integra en la mateixa conservació del parc nacional i els reconeix la capacitat per desenvolupar activitats econòmiques o comercials, en especial les relacionades amb l'ús públic o el turisme rural, així com la seva presència institucional adequada en els actes o les activitats propis de la projecció dels parcs nacionals davant la societat.

Aquesta Llei preveu accions per al desenvolupament territorial, com ara ajudes tècniques, econòmiques i financeres en les àrees d'influència socioeconòmica dels parcs nacionals, dutes a terme per les administracions públiques dins del seu àmbit de competència i d'acord amb les disponibilitats pressupostàries. Igualment, les administracions públiques poden establir, de manera coordinada, plans de desenvolupament en les àrees esmentades. Particularment, l'Administració General de l'Estat, amb la participació de les comunitats autònomes, pot posar en marxa plans pilot que persegueixin una activació econòmica sostenible i alhora un efecte social demostratiu a la Xarxa, així com programes d'actuacions que contribueixin a minimitzar els impactes negatius dels parcs nacionals.

Així mateix, la Llei protegeix els usos i les activitats tradicionals que històricament han practicat propietaris, usuaris o residents locals, en els parcs nacionals que hagin estat reconeguts com a compatibles o necessaris per a la gestió. Amb aquesta finalitat, les administracions públiques han de desenvolupar programes específics per preservar les activitats tradicionals i la seva incorporació a l'activitat ordinària del parc nacional. També es preveu el desenvolupament de la marca «Parcs Nacionals d'Espanya» com a identificador comú de qualitat per a les produccions d'aquests espais.

Per a l'actualització i definició del nou marc jurídic, la llei s'estructura en 11 títols. El títol I, «Disposicions generals», es refereix a l'objecte d'aquesta llei, que és establir el règim jurídic bàsic per assegurar la conservació dels parcs nacionals i de la Xarxa que formen, així com establir instruments de col·laboració i coordinació.

La Llei es proposa millorar la integració dels parcs nacionals en la societat retornant capacitat i protagonisme als actors territorials, en particular a propietaris públics i titulars privats, així com a la població resident en els seus entorns.

La Llei, en el seu títol II, «Els parcs nacionals», estableix que l'objectiu d'aquests espais no és sinó el de la conservació dels seus valors naturals i culturals, i supedita a aquest assoliment la resta d'activitats, com són el seu ús i gaudi, la sensibilització, la recerca, etc.

El text és exigent amb els requisits que ha de complir un territori per ser declarat parc nacional, de manera que només alguns territoris excepcionals poden merèixer aquesta declaració. Aquesta exigència es va posar de manifest ja amb motiu de la declaració dels

nostres primers parcs, quan D. Pedro Pidal, ponent i impulsor de la primera Llei de parcs nacionals, va encunyar la seva famosa frase «seran pocs o no seran». Han de representar notòriament algun dels grans sistemes naturals que s'inclouen en un annex al text. Han de tenir una superfície contínua, no fragmentada i sense estrangulaments per tal que els seus sistemes evolucionin de manera natural, sense o amb la mínima intervenció humana. Sobre això es consideren superfícies mínimes 5.000 hectàrees en parcs nacionals terrestres o maritimoterrestres insulars i 20.000 hectàrees si són peninsulars o bé parcs nacionals en aigües marines. El territori ha d'estar ocupat en la seva extensió més gran per formacions naturals sense aprofitaments agrícoles forestals o hidràulics, ni activitats extractives o elements artificials que n'alterin el paisatge. Finalment, no hi pot haver sòl urbanitzat ni susceptible de transformació urbanística.

La declaració d'un parc nacional comporta la utilitat pública o l'interès social de les actuacions necessàries per aconseguir els seus objectius, així com la facultat per exercir els drets de tempteig i retracte per tal de «recuperar» drets reals sobre finques rústiques situades a l'interior del parc.

Les activitats presents i consolidades en el territori dels parcs nacionals en el moment de la seva declaració han de ser objecte d'estudi a fi de determinar les que siguin incompatibles amb la gestió i conservació de l'espai. Si n'hi ha, les administracions competents han d'adoptar, preferentment mitjançant acords voluntaris, les mesures necessàries per a la seva eliminació dins del termini que estableixi la llei declarativa.

En tot cas es consideren incompatibles la pesca esportiva i recreativa i la caça esportiva i comercial, així com la tala amb fins comercials. Per motius de gestió i d'acord amb el millor coneixement científic, l'administració del parc pot programar activitats de control de poblacions i de restauració d'hàbitats. Són incompatibles així mateix els aprofitaments hidroelèctrics, les vies de comunicació i les xarxes energètiques, llevat de circumstàncies excepcionals degudament justificades per raons de protecció ambiental o interès social, i sempre que no hi hagi cap altra solució satisfactòria.

El sòl objecte de la declaració d'un parc nacional no pot ser susceptible d'urbanització ni edificació.

La Llei es refereix al procediment per declarar un parc nacional basat en l'interès general de l'Estat en la seva conservació. La iniciativa correspon a les comunitats autònomes o al Govern de la nació.

La iniciativa per a la declaració de parcs nacionals sobre aigües marines sota sobirania o jurisdicció nacional correspon únicament al Govern de la nació.

Amb l'adopció de l'acord d'aprovació inicial entra en vigor un règim de protecció preventiu que s'ha de prolongar fins a l'entrada en vigor de la llei declarativa o, si no n'hi ha, durant un termini màxim de cinc anys.

El procediment per modificar els límits d'un parc nacional s'ha de tramitar d'acord amb el procediment previst per a la declaració, si bé excepcionalment per mitjà d'un acord de Consell de Ministres es podrien incorporar terrenys a un parc nacional en determinades circumstàncies.

Es recull també la possible pèrdua de la condició de parc nacional, que s'ha d'efectuar per mitjà d'una llei de les Corts Generals i que només es pot fonamentar en el deteriorament greu del seu estat de conservació.

L'últim article d'aquest títol regula la declaració d'emergència en cas de catàstrofe mediambiental. Aquesta declaració s'atribueix al ministre d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient, per iniciativa pròpia o de les comunitats autònomes, i en qualsevol dels casos amb comunicació al Consell de la Xarxa Parcs Nacionals. Aquesta declaració d'emergència suposa l'obligació de les autoritats competents de mobilitzar mitjans humans i materials que es trobin sota la seva dependència.

El títol III es dedica a la «Xarxa de Parcs Nacionals», que defineix com un sistema integrat per aquells espais declarats parcs nacionals, el seu marc normatiu bàsic i el sistema de relacions necessari per al seu funcionament.

S'enumeren els objectius de la Xarxa, així com les funcions que per aconseguir els objectius esmentats es reserva l'Administració General de l'Estat.

S'estableix el mandat al Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient d'elaborar, cada tres anys, un informe sobre la situació de la Xarxa de Parcs Nacionals que, amb l'informe previ del Consell de la Xarxa, s'ha d'elevat al Senat.

Aquest títol III acaba amb un article específic dedicat a la imatge corporativa i la identitat gràfica de la Xarxa.

El títol IV es refereix a «instruments de planificació». Atorga al Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals un abast bàsic i un caràcter de màxim instrument de planificació, alhora que simplifica el seu procediment d'elaboració i singularitza i potencia els efectes de les directrius bàsiques de conservació.

El Pla director ha de tenir el caràcter de directrius per a l'ordenació dels recursos naturals, d'acord amb la legislació de protecció del medi natural. Es pretén amb això dotar els territoris dels parcs nacionals d'un règim realment exclusiu i molt específic, dissenyat per adaptar-se a totes les seves singularitats.

Reforça el paper del Pla rector d'ús i gestió en assegurar-ne la visibilitat, de manera que es pugui entendre nítidament com un instrument de planificació del parc nacional i en permeti calibrar el compliment. En particular, recupera continguts com ara els compromisos de planificació econòmica, les capacitats i dotacions de les administracions assignades per a l'assoliment dels fins del parc nacional i el règim de col·laboració amb titulars i propietaris.

Els plans rectors d'ús i gestió s'han d'ajustar al Pla director i prevalen sobre el planejament urbanístic.

Finalment, incorpora a l'ordenament jurídic bàsic la figura dels plans sectorials, amb comeses tècniques especialitzades.

El títol V es refereix a la «gestió», i correspon directament a les comunitats autònomes de la Xarxa de Parcs Nacionals terrestres o marítimoterrestres i a l'Estat la dels parcs nacionals sobre aigües marines sota sobirania o jurisdicció nacional.

No obstant això, l'Estat es reserva també la possibilitat d'intervenir, amb caràcter excepcional, en parcs terrestres o marítimoterrestres quan disposi de dades fundades que el parc nacional està en un estat de conservació desfavorable i els mecanismes de coordinació no són eficaços per garantir-ne la conservació. En aquest cas, l'Administració General de l'Estat, de manera puntual, singular i concreta, podria aplicar les mesures i accions indispensables i necessàries per evitar danys irreparables en els sistemes naturals del parc nacional.

La Llei encarrega al Pla director l'establiment dels requisits necessaris que han de concórrer amb caràcter mínim per determinar un estat de conservació desfavorable.

Igualment la Llei atribueix a l'Administració General de l'Estat la gestió de la Xarxa de Parcs Nacionals.

El títol VI es refereix als «òrgans consultius, de col·laboració i de coordinació». El desenvolupament de la potestat de coordinació que, d'acord amb la doctrina constitucional, correspon a l'Estat és un dels motius principals que justifiquen l'elaboració d'aquesta norma. Resultaria certament difícil elaborar un marc de gestió homogènia per a tots els parcs de la Xarxa sense desenvolupar aquesta labor de coordinació.

Es presenta com a novetat la creació de dos òrgans dedicats específicament a desenvolupar els principis de coordinació i col·laboració de conformitat amb el que disposa el títol I de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú. En efecte, aquesta Llei crea una comissió de coordinació a cadascun dels parcs nacionals supraautonòmics, i un comitè de col·laboració i coordinació, que reuneixi periòdicament els responsables tècnics de tots els parcs juntament amb els de la Xarxa.

La gestió dels parcs nacionals correspon a les comunitats autònomes i s'enquadra i s'ha de basar en l'aplicació de la legislació bàsica de l'Estat, que en aquesta matèria la constitueix aquesta Llei, com a normativa bàsica general, el Reial decret pel qual s'aprova el Pla director de la Xarxa com a instrument de planificació de més rang, i les lleis declaratives com a legislació bàsica específica de cada parc nacional.

Aquest títol VI s'ocupa també dels òrgans consultius. El Consell de la Xarxa de Parcs Nacionals continua sent l'òrgan consultiu de més rang, presidit pel ministre d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient.

El Patronat, òrgan consultiu i de participació de la societat específic de cada parc nacional, té la funció de vetllar pel compliment de les normes establertes en interès dels parcs nacionals. Hi estan representats els agents socials de la zona, els propietaris públics i privats de terrenys inclosos en el parc, les institucions, associacions i organitzacions relacionades amb el parc o els fins de les quals concordin amb els principis inspiradors d'aquesta Llei, a més de les administracions públiques, i hi ha d'haver una composició paritària entre el nombre de representants de l'Administració General de l'Estat i el de les comunitats autònomes.

La Llei també incorpora el Comitè Científic de Parcs Nacionals, que té per funció genèrica l'assessorament científic sobre qualsevol qüestió plantejada per l'Organisme Autònom Parcs Nacionals, a iniciativa d'aquest o bé a petició de les administracions gestores dels parcs nacionals.

El títol VII es refereix a «accions concertades» i consagra els principis d'informació mútua, cooperació i col·laboració entre les administracions públiques implicades en la gestió dels parcs nacionals.

Igualment, les finques que són propietat de l'Organisme Autònom Parcs Nacionals i que estan situades a l'interior dels parcs nacionals poden ser objecte de conveni a fi d'assegurar la gestió integrada a tot el parc nacional.

Quant a la cooperació financera, l'Administració General de l'Estat ha d'establir els mecanismes necessaris per executar accions singulars, puntuals i extraordinàries que es determinin, així com, en col·laboració amb les comunitats autònomes, els programes comuns i horitzontals de la Xarxa. Així mateix, correspon a l'Administració General de l'Estat la posada en marxa i el finançament de programes multilaterals d'actuació en aplicació dels criteris de prioritat aprovats pel Consell de Xarxa i respectant el principi de voluntarietat.

La Llei obre la porta als recursos privats mitjançant l'impuls d'instruments publicoprivats que permetin incorporar recursos financers addicionals per a la gestió de la Xarxa dels Parcs Nacionals.

El títol VIII tracta del «desenvolupament territorial». Defineix l'àrea d'influència socioeconòmica, de manera més restrictiva, constituïda pels termes municipals que aporten territori al parc nacional, i excepcionalment per altres de directament relacionats, sempre que hi hagi causes objectives que ho justifiquin. En el cas de parcs nacionals marins o maritimoterrestres l'àrea d'influència socioeconòmica pot incloure els municipis que no aportin territori però siguin adjacents a aquest en funció de la seva situació geogràfica.

En aquestes àrees les administracions públiques poden concedir dins del seu àmbit competencial ajudes tècniques econòmiques i financeres. Igualment poden establir de manera coordinada plans de desenvolupament, per a la qual cosa poden constituir els consorcis corresponents o subscriure convenis de col·laboració amb els col·lectius, les administracions o les institucions implicades.

Com a novetat la Llei preveu actuacions puntuals singulars, amb la participació de les comunitats autònomes, mitjançant la posada en marxa de programes pilot que persegueixin una activació econòmica sostenible i alhora un efecte social demostratiu en la Xarxa.

Finalment, en aquest títol la Llei protegeix els usos i les activitats tradicionals que històricament han practicat propietaris, usuaris o residents locals, en els parcs nacionals que hagin estat reconeguts com a compatibles.

El títol IX s'ocupa de les «relacions internacionals» i destaca el paper de l'Administració General de l'Estat en aquesta matèria, estableix instruments de col·laboració i cooperació amb altres xarxes similars en l'àmbit internacional, implementa un programa de col·laboració internacional i assegura la participació en xarxes, organitzacions o institucions internacionals.

Preveu també la difusió i promoció de la imatge i els valors dels parcs nacionals en l'àmbit internacional a través de programes plurianuals d'actuacions.

El títol X es dedica a «projecció i participació social». Els parcs nacionals han de constituir un referent no tan sols en la seva forma de fer conservació sinó també en la seva manera de gestionar-se i d'implicar la societat en les seves activitats, de manera que es busca integrar sectors i col·lectius en les activitats de gestió, així com implicar i donar suport a la població local resident, amb l'objectiu d'aconseguir la cohesió territorial de les àrees on estan situats.

La Llei s'ocupa també dels titulars de drets en els parcs nacionals, i els integra en la mateixa conservació del parc nacional i els reconeix capacitat per desenvolupar activitats econòmiques o comercials compatibles, en especial les relacionades amb l'ús públic o el turisme rural.

Es disposa la seva adequada presència institucional en els actes o les activitats propis de la projecció dels parcs nacionals davant la societat.

Finalment, el títol XI es refereix al «règim d'infraccions i sancions» que és el que estableix la legislació sobre protecció del medi natural, sense perjudici que les lleis declaratives dels parcs nacionals estableixin un règim sancionador específic per a cadascun.

TÍTOL I

Disposicions generals

Article 1. *Objecte de la llei.*

Aquesta Llei té per objecte establir el règim jurídic bàsic per assegurar la conservació dels parcs nacionals i de la Xarxa que formen, així com els diferents instruments de coordinació i col·laboració.

Article 2. *Deures dels poders públics.*

Tots els poders públics i, en especial, les administracions públiques, en els seus àmbits competencials respectius, han de vetllar per la conservació dels parcs nacionals.

Amb aquest fi, han de fomentar la col·laboració i participació activa de la societat en l'assoliment dels objectius dels parcs nacionals i del conjunt de la Xarxa, i han de garantir l'accés a la informació disponible en aquesta matèria, així com la divulgació de les dades que es considerin d'interès públic.

En particular, han de promoure la implicació dels titulars de drets privats en els parcs nacionals, així com de la població resident en els seus entorns.

Article 3. *Definicions.*

a) Zona perifèrica de protecció: és l'espai marítim o terrestre exterior, continu i adjacent a un parc nacional, dotat d'un règim jurídic propi destinat a projectar els valors del parc en el seu entorn i a esmorteir els impactes ecològics o paisatgístics procedents de l'exterior sobre l'interior del parc nacional.

b) Àrea d'influència socioeconòmica d'un parc nacional: territori constituït pels termes municipals que hi aporten terreny, així com, excepcionalment, sempre que hi hagi causes objectives que ho defineixin, per altres de directament relacionats, quan així es consideri en les lleis declaratives, en què les administracions públiques han de portar a terme polítiques actives per al seu desenvolupament.

c) Sistema natural: conjunt d'elements i processos biològics, geològics i climàtics interdependents que, com a resultat de la lliure evolució sobre un territori, caracteritzen la seva ecologia i el seu paisatge fins a definir un escenari propi, reconeixedor i singularitzable.

d) Estat de conservació desfavorable: situació d'un parc nacional que es posa de manifest a partir del resultat dels índexs i paràmetres que recull el Pla director.

TÍTOL II

Els parcs nacionals

Article 4. *Caracterització.*

Els parcs nacionals són espais naturals, d'alt valor ecològic i cultural, poc transformats per l'explotació o activitat humana que, per raó de la bellesa dels seus paisatges, la representativitat dels seus ecosistemes o la singularitat de la seva flora, de la seva fauna, de la seva geologia o de les seves formacions geomorfològiques, posseeixen uns valors ecològics, estètics, culturals, educatius i científics destacats la conservació dels quals mereix una atenció preferent i es declara d'interès general de l'Estat.

Article 5. *Objectius.*

La declaració d'un parc nacional té per objecte conservar la integritat dels seus valors naturals i els seus paisatges i, supeditat a això, l'ús i gaudi social per a totes les persones, independentment de les seves característiques individuals (edat, discapacitat, nivell cultural, etc.), així com la promoció de la sensibilització ambiental de la societat, el foment de la recerca científica i el desenvolupament sostenible de les poblacions implicades, en coherència amb el manteniment dels valors culturals, del patrimoni immaterial i de les activitats i els usos tradicionals consubstancials a l'espai.

Article 6. *Requeriments territorials.*

1. Els requisits que ha de reunir un espai perquè es pugui declarar parc nacional són:

a) Ha de ser notòriament representatiu, pel que fa a la tipologia d'espècies i característiques naturals, d'algun o alguns dels sistemes naturals inclosos a l'annex d'aquesta Llei i ha de suposar una aportació addicional de sistemes naturals de manera que s'evidenciï la millora d'aquesta.

b) Ha de tenir una proporció rellevant de les espècies i comunitats pròpies del sistema natural que pretengui representar a la Xarxa, així com capacitat territorial i ecològica per garantir que aquestes espècies o comunitats puguin evolucionar de manera natural i mantenir o assolir un estat de conservació favorable.

c) Ha de tenir una superfície contínua, no fragmentada i sense estrangulaments, suficient com per permetre que es mantinguin les seves característiques físiques i biològiques i s'asseguri el funcionament dels processos naturals presents. A aquests efectes, la superfície del parc nacional, llevat de casos degudament justificats, ha de tenir:

– Almenys 5.000 hectàrees en parcs nacionals terrestres o maritimoterrestres insulars.

– Almenys 20.000 hectàrees en parcs nacionals terrestres o maritimoterrestres peninsulars i en parcs nacionals en aigües marines.

d) Ha d'estar ocupat, en una superfície adequada, per formacions naturals, sense aprofitaments de caràcter agrícola, forestal o hidràulic, ni elements artificials que alterin significativament l'estètica del paisatge o el funcionament dels ecosistemes.

e) No pot contenir activitats extractives o explotacions d'àrids, sorres o minerals, ni instal·lacions dedicades a ús esportiu, industrial o d'oci no integrades en els programes d'ús públic o de visita del parc nacional.

2. En la superfície que es proposa incloure en un parc nacional no hi pot haver sòl susceptible de transformació urbanística ni sòl urbanitzat.

3. Si hi ha elements artificials en l'espai que es proposa com a parc nacional, aquests han de guardar una vinculació històrica i cultural i han d'estar integrats en el medi

natural, llevat de casos degudament justificats i que siguin compatibles amb els objectius de conservació del parc nacional.

Article 7. *Efectes jurídics lligats a la declaració.*

El règim jurídic de protecció que estableixen les lleis declaratives té caràcter prevalent enfront de qualsevol altra normativa sectorial. En particular, la declaració comporta:

1. La utilitat pública o interès social de les actuacions que, per assolir els objectius dels parcs nacionals, hagin d'emprendre les administracions públiques, en particular les de caràcter bàsic.

2. La facultat de l'administració competent per exercir els drets de tempteig i de retracte respecte dels actes o negocis jurídics de caràcter onerosos i formalitzats «inter vivos» que comportin la creació, transmissió o modificació del domini o de qualsevol altre dret real, a excepció dels de garantia, que recaiguin sobre finques rústiques situades a l'interior del parc nacional o bé enclavades dins d'aquest, inclosa qualsevol operació o negoci en virtut del qual s'adquireixi la majoria en el capital social de societats titulars dels drets reals esmentats. A aquests efectes:

a) El transmissor ha de notificar fefaentment a l'administració competent el preu i les condicions essencials de la transmissió pretesa. Dins dels tres mesos següents a la notificació, aquesta administració pot exercir el dret de tempteig amb l'obligació de pagar el preu convingut en un període no superior a dos exercicis econòmics.

b) Quan el propòsit de transmissió no s'hagi notificat de manera fefaent, l'administració competent pot exercir el dret de retracte en el termini d'un any a partir de la data en què tingui coneixement de la transmissió i en els mateixos termes previstos per al de tempteig.

c) Els registradors de la propietat i mercantils no han d'inscriure cap transmissió o constitució de dret sobre els béns referits sense que s'acrediti que s'han complert els requisits que assenyala aquest apartat.

3. Les activitats presents i consolidades en el territori dels parcs nacionals en el moment de la seva declaració han de ser objecte d'estudi a fi de determinar les que siguin incompatibles amb la gestió i conservació de l'espai. Si n'hi ha, les administracions competents han d'adoptar, preferentment mitjançant acords voluntaris, les mesures necessàries per a la seva eliminació dins del termini que estableixi la llei declarativa. En tot cas, es consideren activitats incompatibles les següents:

a) La pesca esportiva i recreativa i la caça esportiva i comercial, així com la tala amb fins comercials. En cas que existeixin aquestes activitats en el moment de la declaració, les administracions competents han d'adoptar les mesures necessàries per eliminar-les, dins del termini que a aquest efecte estableixi la llei declarativa.

L'administració gestora del parc nacional pot programar i organitzar activitats de control de poblacions i de restauració d'hàbitats d'acord amb els objectius i les determinacions del Pla director i del Pla rector d'ús i gestió.

b) Els aprofitaments hidroelèctrics, les vies de comunicació, les xarxes energètiques i altres infraestructures, excepte en circumstàncies excepcionals degudament justificades per raons de protecció ambiental o interès social, i sempre que no hi hagi cap altra solució satisfactòria. En cas que aquestes activitats o instal·lacions estiguin presents en el moment de la declaració i no sigui possible suprimir-les, les administracions competents han d'adoptar les mesures necessàries per corregir-ne els efectes, dins del termini que a aquest efecte estableixi la llei declarativa.

c) Les explotacions i extraccions mineres, d'hidrocarburs, àrids i planters.

d) L'aprofitament d'altres recursos, llevat dels que siguin compatibles amb els objectius del parc, es recolzin en drets consolidats o constitueixin una aportació reconeguda a la llei declarativa de valors culturals, immaterials o ecològics.

e) El sobrevol a menys de 3.000 metres d'altura sobre la vertical del terreny, llevat d'autorització expressa o per causa de força major.

4. Els plans hidrològics de conca i les administracions competents en matèria hidràulica han d'assegurar els recursos hídrics adequats en quantitat i qualitat per al manteniment dels valors i l'assoliment dels objectius dels parcs nacionals.

5. Qualsevol privació en els béns i drets patrimonials, en particular sobre usos i aprofitaments reconeguts a l'interior d'un parc nacional en el moment de la seva declaració, així com qualsevol limitació en l'exercici dels drets esmentats que el titular no tingui el deure jurídic de suportar, ha de ser objecte d'indemnització als seus titulars, d'acord amb el que estableixen la Llei de 16 de desembre de 1954 sobre expropiació forçosa i la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú. Les administracions públiques, a la vista de la situació anterior, han d'actuar amb la màxima diligència per indemnitzar si s'escau, d'acord amb la llei declarativa.

6. El sòl objecte de la declaració de parc nacional no pot ser susceptible d'urbanització ni edificació, sense perjudici del que determini el Pla rector d'ús i gestió pel que fa a les instal·lacions necessàries per garantir-ne la gestió i contribuir al millor compliment dels objectius del parc nacional.

Article 8. *Procés de declaració.*

1. La declaració de parc nacional, basada en l'apreciació de l'interès general de l'Estat en la seva conservació i en la seva aportació a la Xarxa, s'ha d'efectuar per mitjà d'una llei de les Corts Generals.

La declaració ha d'implicar la inclusió del parc en la Xarxa de Parcs Nacionals d'Espanya.

Tenen prioritat les propostes que impliquin la inclusió de sistemes naturals no representats en la Xarxa.

2. La iniciativa per a la declaració d'un parc nacional correspon a la comunitat o comunitats autònomes en què es trobi comprès aquest espai o al Govern de la nació.

Sense perjudici de l'aprovació, si s'escau, del Pla d'ordenació dels recursos naturals corresponent per part de la comunitat o comunitats autònomes respectives, la iniciativa s'ha de formalitzar mitjançant l'aprovació inicial d'una proposta conjunta del Consell de Ministres i l'òrgan corresponent de les comunitats autònomes en el territori de les quals estigui situat el futur parc nacional.

3. La proposta de declaració ha d'incloure:

- a) Els objectius que es pretenen assolir amb la declaració del parc nacional.
- b) Els límits geogràfics.
- c) L'anàlisi científica i tècnica del compliment dels requisits establerts per als parcs nacionals.
- d) El diagnòstic ecològic de l'estat de conservació dels sistemes naturals inclosos en la proposta.
- e) El diagnòstic del patrimoni cultural —material i immaterial— vinculat amb els valors naturals de l'espai.
- f) L'anàlisi socioeconòmica dels municipis afectats i del seu context comarcal o regional.
- g) L'avaluació dels efectes de la declaració sobre els usos existents i la seva compatibilitat amb la figura de parc nacional.
- h) Els estudis ambientals i socioeconòmics que permetin estimar les conseqüències de la declaració, amb la inclusió d'una anàlisi sobre el grau d'acceptació de la proposta per part de la població implicada, així com una memòria econòmica que inclogui les estimacions sobre la seva repercussió en el pressupost de les administracions públiques afectades.
- i) La delimitació de la zona perifèrica de protecció i el seu règim jurídic.

- j) La delimitació de l'àrea d'influència socioeconòmica.
- k) La identificació de les mesures de protecció preventiva.
- l) L'anàlisi del solapament amb altres figures de protecció existents en el territori que es pretén declarar parc nacional.
- m) El diagnòstic de l'accessibilitat dels espais d'ús públic i la proposta de les actuacions que en garanteixin la utilització i el gaudi a totes les persones.

4. Després de la seva aprovació inicial, la proposta s'ha de sotmetre al tràmit d'informació pública per part de les respectives comunitats autònomes durant un termini mínim de tres mesos, i s'han d'incorporar a l'expedient les al·legacions presentades i les respostes a aquestes, i s'ha de remetre al Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient.

5. A continuació, s'han de sol·licitar els informes dels departaments ministerials i de les administracions autonòmiques afectades, així com dels municipis que, si s'escau, aportin territori a la proposta de parc nacional.

6. El Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient, prenent en consideració els informes i les consultes referits en els apartats anteriors, així com la resta de la documentació incorporada a l'expedient, ha d'elaborar una nova proposta que s'ha de sotmetre a l'aprovació del Consell de Ministres i dels òrgans corresponents de les comunitats autònomes afectades. Finalment, s'ha de sotmetre a informe del Consell de la Xarxa de Parcs Nacionals.

7. Després dels tràmits anteriors, el Govern ha d'elaborar, aprovar i remetre a les Corts Generals el projecte de llei corresponent.

8. En el cas de parcs nacionals declarats sobre aigües marines sota sobirania o jurisdicció nacional, la iniciativa per a la declaració correspon al Govern de la nació, que l'ha de formalitzar mitjançant l'aprovació inicial de la proposta corresponent. En el procediment posterior, la proposta s'ha de sotmetre a informació pública en el Butlletí Oficial de l'Estat durant un termini mínim de tres mesos, i s'han d'incorporar a l'expedient les al·legacions presentades i les respostes a aquestes. Així mateix, s'ha de sotmetre a informe dels departaments ministerials, comunitats autònomes i ens locals afectats, així com a informe del Consell de la Xarxa de Parcs Nacionals. Un cop completats els tràmits anteriors, el Govern ha d'elaborar, aprovar i remetre a les Corts Generals el projecte de llei per a la seva declaració.

Article 9. Règim de protecció preventiva.

1. Les mesures de protecció preventiva incloses en la proposta entren en vigor amb l'adopció de l'acord d'aprovació inicial i es prolonguen fins a l'entrada en vigor de la llei declarativa o, si no n'hi ha, durant un termini màxim de cinc anys.

2. Aquest règim de protecció preventiva suposa que no es pot atorgar cap autorització, llicència o concessió addicional a les preexistents que habiliti per a la modificació de la realitat física o biològica sense un informe previ favorable de l'administració ambiental competent. En particular, no es pot procedir a la classificació com a sòl urbà o susceptible de ser urbanitzat l'espai inclòs en la proposta.

3. Les administracions públiques disposen de tres mesos per donar resposta a les sol·licituds presentades, transcorreguts els quals es consideren desestimades.

Article 10. Contingut de la declaració.

La llei de declaració d'un espai com a parc nacional ha de contenir almenys:

- a) La denominació del parc.
- b) Els objectius bàsics que ha de complir el parc.
- c) El seu àmbit territorial, amb descripció dels seus límits geogràfics.
- d) Una descripció dels sistemes naturals, les espècies singulars i endèmiques, els paisatges i, en general, els valors que motiven la declaració.

e) Les prohibicions i limitacions de tots els usos i activitats que alterin o posin en perill la consecució dels objectius del parc en el conjunt de la Xarxa, sense perjudici de les indemnitzacions que es puguin derivar respecte dels drets i interessos patrimonials legítims, així com el termini per a la seva supressió, si s'escau.

f) El règim sancionador específic d'aplicació.

g) L'àmbit territorial de la seva zona perifèrica de protecció, amb descripció dels seus límits geogràfics i el règim jurídic aplicable, per tal de prevenir possibles impactes en el parc procedents de l'exterior.

h) L'àrea d'influència socioeconòmica.

Article 11. *Modificació dels límits territorials.*

1. La modificació dels límits d'un parc nacional s'ha de tramitar d'acord amb el procediment previst per a la declaració o d'acord amb el que s'estableixi específicament en la seva llei declarativa.

2. Excepcionalment, per mitjà d'un acord del Consell de Ministres, a proposta del Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient per iniciativa pròpia, o a iniciativa de la comunitat autònoma corresponent, es poden incorporar a un parc nacional espais terrestres o marins adjacents a aquest, de característiques similars o amb valors que siguin complementaris amb els seus, quan es doni alguna de les circumstàncies següents:

a) Que siguin de titularitat de l'Estat o de les comunitats autònomes.

b) Que siguin incorporats al patrimoni públic per al millor compliment dels fins d'aquesta Llei.

c) Que siguin aportats pels seus propietaris per a l'assoliment d'aquests fins.

La proposta s'ha de sotmetre al tràmit d'informació pública durant un termini mínim de dos mesos, i s'han d'incorporar a l'expedient les al·legacions presentades. Abans que es presenti al Consell de Ministres, la proposta s'ha de sotmetre a un informe del Consell de la Xarxa de Parcs Nacionals i, si s'escau, de la Comissió de Coordinació.

Article 12. *Pèrdua de la condició.*

1. La pèrdua de la condició de parc nacional s'efectua per mitjà d'una llei de les Corts Generals, a proposta del Govern de la nació, amb l'audiència prèvia de l'òrgan que determinin les comunitats autònomes afectades, i informació pública durant un període de tres mesos, així com un informe favorable del Consell de la Xarxa de Parcs Nacionals.

2. La pèrdua de la condició de parc nacional només es pot fonamentar en la pèrdua dels requisits exigits o d'un deteriorament greu i irreversible del seu bon estat de conservació, sempre que l'ecosistema no es pugui restaurar de cap manera.

3. Després de la pèrdua de condició de parc nacional, s'han de mantenir en vigor els instruments de planificació i gestió de l'espai natural fins que l'administració competent procedeixi a la seva substitució, modificació o adequació a la nova situació jurídica de l'espai natural.

Article 13. *Declaració de l'estat d'emergència per catàstrofe mediambiental.*

1. En cas d'una catàstrofe mediambiental, el ministre d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient, per iniciativa pròpia, amb la consulta prèvia a la comunitat o comunitats autònomes en què estigui comprès el parc nacional o a petició de les autoritats competents, pot declarar l'estat d'emergència en aquest parc nacional, amb la finalitat d'impedir que es produeixin danys irreparables i sempre que aquests no es puguin evitar mitjançant els mecanismes de coordinació ordinaris.

S'entén que hi ha emergència per catàstrofe mediambiental quan existeixi un perill greu i cert per a la integritat i seguretat dels sistemes naturals d'un parc nacional encara que no afecti persones i béns i que, per les seves dimensions efectives o previsibles, requereixi una coordinació nacional i exigeixi, a més, una aportació de mitjans estatals.

Quan la declaració sigui a iniciativa del ministre d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient, se n'ha de donar compte immediatament a les autoritats autonòmiques responsables de la gestió ordinària i habitual del parc nacional.

Quan la catàstrofe mediambiental se situï en l'àmbit de protecció civil la declaració d'emergència correspon a les autoritats competents en la matèria, llevat que l'emergència sigui d'interès nacional, cas en el qual correspon al ministre de l'Interior. En tots els casos s'ha de comunicar al Consell de la Xarxa de Parcs Nacionals, sense perjudici de la seva convocatòria, segons el que disposa l'apartat 4 d'aquest article.

2. Els criteris per determinar l'existència d'un perill greu per a la integritat i la seguretat d'un parc nacional, així com els efectes de la declaració de l'estat d'emergència i les principals accions que s'han d'executar, es recullen en el Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals.

3. La declaració de l'estat d'emergència per una catàstrofe mediambiental en un parc nacional implica, d'acord amb el Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals:

a) La designació, per part del president de l'Organisme Autònom Parcs Nacionals, de la persona encarregada de coordinar les tasques de mobilització i d'ocupació de tots els elements personals i materials posats al servei de la situació d'emergència.

b) El manteniment d'un intercanvi d'informació, permanent i continu, entre el parc nacional afectat i l'Organisme Autònom Parcs Nacionals.

c) L'obligació de les autoritats competents de mobilitzar els mitjans humans i materials necessaris que estiguin sota la seva dependència, per a l'aplicació efectiva dels mecanismes d'actuació exigits per la declaració de l'estat d'emergència i, si fos necessària, la petició del president de l'Organisme Autònom Parcs Nacionals, adreçada a les autoritats responsables de la gestió d'altres parcs nacionals, d'auxili i de posada a disposició de l'operatiu d'emergència de recursos dels parcs esmentats, a fi de col·laborar amb els propis de l'Organisme i amb els de la comunitat autònoma o de les comunitats autònomes afectades per l'estat d'emergència.

d) La redacció d'un informe conjunt de l'administració gestora del parc i de l'Organisme Autònom Parcs Nacionals, en què constin les actuacions efectuades, l'avaluació dels danys produïts i les mesures proposades per a la restauració mediambiental de la zona o de les zones afectades.

4. Un cop declarat l'estat d'emergència, s'ha de convocar, amb caràcter urgent, el Consell de la Xarxa de Parcs Nacionals per informar-lo degudament de les circumstàncies que hagin motivat aquesta declaració, així com de les mesures adoptades per fer front a aquest estat, especialment les relatives a la mobilització de personal i de mitjans materials d'altres parcs nacionals.

5. El fi de l'estat d'emergència l'ha d'acordar el ministre d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient mitjançant una resolució motivada de la qual ha d'informar al Ple del Consell de la Xarxa i a les autoritats responsables de la gestió del parc o parcs afectats per la declaració.

6. En cada parc nacional el seu òrgan gestor ha d'elaborar un pla d'autoprotecció destinat a prevenir els riscos que es puguin produir i, si s'escau, fer-hi front. Aquest pla ha de constar dels mecanismes de coordinació amb els plans de protecció civil.

7. El que disposa aquest article no és aplicable als supòsits de catàstrofe mediambiental produïda per un succés de contaminació marina quan afecti les aigües d'un parc nacional marítim, en què la declaració d'emergència i les actuacions que s'han d'executar es regeixen pel que disposen el Reial decret legislatiu 2/2011, de 5 de setembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de ports de l'Estat i de la marina mercant, i la seva legislació complementària reguladora del Sistema Nacional de Resposta davant la contaminació marina.

TÍTOL III

La Xarxa de Parcs Nacionals

Article 14. *Caracterització.*

La Xarxa de Parcs Nacionals és un sistema integrat pels espais declarats parcs nacionals, el seu marc normatiu bàsic i el sistema de relacions necessari per al seu funcionament.

Article 15. *Objectius.*

Amb l'objectiu primordial de garantir com a llegat per a les generacions futures la conservació d'una mostra representativa dels principals sistemes naturals espanyols que assenyalava l'annex d'aquesta Llei, els objectius específics de la Xarxa de Parcs Nacionals són:

- a) Formar un sistema complet i representatiu dels sistemes naturals esmentats.
- b) Cooperar en el compliment dels objectius dels parcs nacionals en l'àmbit tècnic, social i patrimonial.
- c) Assegurar un marc d'actuació homogeni en tots els parcs de la Xarxa que garanteixi la coordinació i col·laboració necessàries per mantenir un estat de conservació favorable.
- d) Assolir sinergies en les accions promogudes en l'àmbit dels parcs nacionals i la Xarxa per part de les diferents administracions públiques amb responsabilitats en la seva gestió.
- e) Contribuir al desenvolupament socioeconòmic de l'entorn dels parcs nacionals, mitjançant la cooperació amb les administracions i altres actors socials presents en el territori.
- f) Promocionar i reforçar la imatge exterior dels nostres parcs nacionals i el paper internacional que exerceixen les polítiques espanyoles en aquesta matèria.
- g) Contribuir a la conscienciació ambiental en la societat en col·laboració amb altres institucions i organitzacions pertinents.

Article 16. *Funcions de l'Administració General de l'Estat.*

1. Per assolir els objectius anteriors, competeixen a l'Administració General de l'Estat les funcions següents:

- a) Elaborar el Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals i les seves revisions, incloses les directrius i els criteris comuns per a la gestió de valors la conservació dels quals ha estat declarada d'interès general.
- b) El disseny bàsic i la posada en marxa, en col·laboració amb les comunitats autònomes, dels programes extraordinaris i les actuacions singulars que s'identifiquin de comú acord, respectant en tot cas el principi de voluntarietat.
- c) Dur a terme el seguiment i l'avaluació general de la Xarxa, en particular del compliment i grau d'abast dels seus objectius, d'acord amb el procediment establert pel Consell de la Xarxa.
- d) Elaborar el programa específic d'actuacions comuns i horitzontals de la Xarxa, amb caràcter homogeni i integrador, inclòs en el Pla director.
- e) Establir els criteris comuns per mantenir la imatge corporativa i la deguda uniformitat del personal que per les seves funcions es requereixi.
- f) Contribuir a la millora del coneixement científic i a la recerca en els parcs nacionals, així com a una difusió adequada de la informació disponible.
- g) Facilitar la comunicació i l'intercanvi d'experiències i coneixements entre el col·lectiu de persones que treballen a la Xarxa.
- h) Contribuir al coneixement i gaudi per part de totes les persones dels valors naturals dels parcs nacionals com a mitjà més efectiu per a la seva conservació.
- i) Proposar i impulsar l'aplicació d'instruments de cooperació entre administracions i sectors implicats per a la consecució dels objectius de cadascun dels parcs nacionals i de la Xarxa en el seu conjunt.

j) Incentivar activitats econòmiques relacionades amb la divulgació i projecció de la Xarxa de Parcs Nacionals en l'àmbit de les seves competències.

k) Promoure, en el marc dels objectius de la Xarxa i basant-se preferentment en acords voluntaris, l'increment i la consolidació del patrimoni públic en la Xarxa de Parcs Nacionals.

l) Contribuir activament al desenvolupament sostenible en les àrees d'influència socioeconòmica dels parcs nacionals.

m) Representar Espanya en les xarxes internacionals equivalents, participant en les seves iniciatives, i establir mecanismes de cooperació internacional que permetin la projecció externa de la Xarxa en l'àmbit de les seves competències.

n) Coordinar la presència exterior dels parcs nacionals i el desenvolupament de programes de col·laboració i agermanament.

o) Contribuir a la implicació dels agents socials i a la participació de la societat en la consecució dels objectius de la Xarxa, projectant els valors dels parcs nacionals en la societat, i crear una consciència social activa, favorable i compromesa amb la seva conservació.

p) L'exercici de les altres competències que tingui atribuïdes en funció de la normativa general i sectorial.

2. Cada tres anys el Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient ha d'elaborar un informe de situació de la Xarxa de Parcs Nacionals que, amb l'informe previ del Consell de la Xarxa, s'ha d'eleva al Senat i s'ha de fer públic. Aquest informe ha d'anar acompanyat d'un annex amb la situació a cadascun dels parcs nacionals elaborat per la seva administració gestora.

Article 17. *Imatge corporativa i identitat gràfica de la Xarxa.*

El Govern, per reial decret, i amb l'informe previ del Consell de la Xarxa de Parcs Nacionals, ha d'establir la imatge corporativa i la identitat gràfica de la Xarxa, inclosos els mitjans materials i el vestuari del personal. El seu ús és obligatori almenys per als professionals de la Xarxa que exerceixin tasques en contacte amb el públic.

La senyalística informativa dels parcs nacionals ha de tenir un caràcter únic, obligatori i exclusiu i ha de ser accessible. En particular, la declaració d'un espai com a parc nacional suposa la retirada de la senyalització referida al règim cinegètic que prèviament a la declaració del parc nacional pogués existir en la mesura que es vagin rescatant els drets corresponents, d'acord amb el termini que s'estableixi en la seva llei declarativa i al que preveu l'article 7.5.

TÍTOL IV

Instruments de planificació

Article 18. *Instruments de planificació.*

Són instruments de planificació el Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals i els plans rectors d'ús i gestió, referits en aquest títol, així com els que, en el seu àmbit de competència, acordin les comunitats autònomes de caràcter sectorial per als àmbits d'activitat que requereixin una formulació més detallada de la que preveu el Pla rector d'ús i gestió.

Article 19. *El Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals.*

1. El Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals és l'instrument més elevat de planificació i ordenació d'aquests espais de caràcter bàsic i ha d'incloure, almenys:

a) Els objectius estratègics dels parcs nacionals en matèria de conservació, ús públic, recerca, seguiment, formació i sensibilització.

- b) Els objectius que s'han d'assolir en matèria de cooperació i col·laboració tant en l'àmbit nacional com internacional.
- c) Les actuacions necessàries per mantenir, promoure i impulsar la imatge corporativa i la coherència interna dels parcs nacionals.
- d) Les directrius bàsiques per a la planificació, conservació i coordinació.
- e) El programa d'actuacions comuns de la Xarxa i els procediments per al seu seguiment continu i la seva avaluació.
- f) Els criteris per seleccionar els projectes d'interès general que poden ser objecte de finançament estatal.
- g) Els criteris per determinar el nivell de conservació i gestió bàsics que ha de mantenir en el temps cadascun dels parcs nacionals i dels paràmetres amb què se n'ha d'efectuar el seguiment.
- h) Els criteris per determinar l'existència d'un perill greu per a la integritat i la seguretat d'un parc nacional, així com les directrius per a les actuacions en les situacions d'estat d'emergència declarat.

2. El Pla director té el caràcter de directrius d'acord amb la legislació de protecció del medi natural i una vigència màxima de deu anys. Anualment el Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient ha d'incorporar, a la memòria de la Xarxa, un informe sobre el seu compliment.

3. El Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals l'elabora el Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient i s'aprova per mitjà d'un reial decret, amb l'informe previ del Consell de la Xarxa. Per elaborar-lo i per revisar-lo s'ha de seguir un procediment de participació pública, amb la intervenció, almenys, de les comunitats autònomes i dels patronats dels parcs nacionals.

Article 20. *Els plans rectors d'ús i gestió.*

1. A cadascun dels parcs nacionals, l'òrgan de l'administració competent en la planificació i gestió d'aquests espais ha d'elaborar i aprovar, amb caràcter específic, un Pla rector d'ús i gestió, que és el seu instrument de planificació ordinària. Aquests plans, que s'han de revisar periòdicament, han de fixar les normes generals d'ús i gestió del parc.

2. Les administracions competents en matèria urbanística han d'emetre un informe preceptiu d'aquests plans abans d'aprovar-los o revisar-los.

3. En el cas de parcs supraautonòmics, el Pla rector d'ús i gestió, abans de ser aprovat per cadascuna de les comunitats autònomes, ha de disposar d'un informe preceptiu de la Comissió de Coordinació corresponent.

4. Els plans rectors prevalen sobre el planejament urbanístic. Quan les seves determinacions siguin incompatibles amb la normativa urbanística en vigor, aquesta ha de ser revisada d'ofici pels òrgans competents.

5. Els plans rectors d'ús i gestió s'han d'ajustar al Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals i han de contenir, almenys:

- a) Les normes, els objectius, les línies d'actuació i els criteris generals d'ús i ordenació del parc.
- b) La zonificació del parc, que delimita les àrees dels diferents usos i estableix la normativa aplicable a cadascuna, d'acord amb els tipus de zones que estableixi el Pla director.
- c) La determinació i programació de les actuacions necessàries per assolir els objectius del parc en matèries com ara conservació, ús públic, recerca i educació ambiental.
- d) L'estimació econòmica de les inversions corresponents a les infraestructures i a les actuacions de conservació, de recerca i d'ús públic programades durant la vigència del Pla.
- e) La relació de les activitats classificades en incompatibles o compatibles amb la seva conservació i gestió, i dins d'aquestes últimes s'han de distingir les que, a més,

siguin necessàries per a la gestió i conservació de l'espai, així com els instruments de col·laboració amb els titulars i propietaris per a la seva integració, reformulació o indemnització, si s'escau.

f) Els criteris per suprimir les formacions vegetals exòtiques presents a l'interior del parc nacional, així com per eradicar les espècies invasores.

g) Les mesures d'integració i coordinació amb les actuacions que puguin desplegar a l'interior del parc nacional altres administracions públiques.

h) Les mesures de prevenció enfront d'activitats incompatibles que es despleguin a l'exterior del parc i de previsió de catàstrofes naturals o derivades de l'activitat humana.

6. Els plans rectors d'ús i gestió també poden contenir:

a) L'escenari de dotacions, personal, mitjans materials i elements instrumentals associats a la gestió del parc nacional.

b) El programa d'activitats econòmiques que ha de posar en marxa, si s'escau, la iniciativa privada en el marc de la integració territorial del parc nacional.

c) Les mesures per assegurar la compatibilitat de l'activitat tradicional i el desenvolupament econòmic de l'entorn amb la conservació del parc nacional.

7. El procediment d'elaboració dels plans rectors d'ús i gestió ha d'incloure necessàriament tràmits d'audiència als interessats, informació pública i consulta a les administracions públiques afectades, així com els informes previs del Consell de la Xarxa de Parcs Nacionals i del Patronat.

8. Per als parcs nacionals declarats en aigües marines sota sobirania o jurisdicció nacional, el règim de protecció dels recursos pesquers es regula en el marc dels plans rectors d'ús i gestió corresponents, aprovats pel Govern de la nació amb la participació en la seva elaboració de l'administració pesquera.

9. Els plans rectors d'ús i gestió s'han de desplegar a través dels plans anuals de treballs i inversions i altres instruments de planificació i gestió que preveu la legislació autonòmica que aprovin les administracions competents, i el Patronat n'ha d'emetre un informe.

10. Qualsevol projecte d'obra, treball o aprofitament que no figuri al Pla rector d'ús i gestió o en les seves revisions i que es consideri necessari portar a terme en un parc nacional, ha de ser degudament justificat tenint en compte les directrius d'aquell i ha de ser autoritzat per l'òrgan corresponent de gestió, amb l'informe previ del Patronat.

11. Els plans rectors d'ús i gestió tenen una vigència mínima de deu anys.

TÍTOL V

Gestió

Article 21. *La gestió dels parcs nacionals.*

1. La gestió i organització dels parcs nacionals correspon directament a les comunitats autònomes en els territoris de les quals estiguin situats, inclosos els maritimoterrestres quan hi hagi continuïtat ecològica de l'ecosistema terrestre amb el marí, la qual cosa ha d'estar avalada per la millor evidència científica existent i així ha d'estar reconegut expressament a la llei declarativa.

2. Correspon a l'Administració General de l'Estat la gestió dels parcs nacionals declarats sobre aigües marines sota sobirania o jurisdicció nacional.

3. En els casos en què un parc nacional s'estengui pel territori de dues o més comunitats autònomes, el Govern de la nació i els òrgans de govern d'aquestes comunitats poden subscriure acords per establir fórmules complementàries de gestió i administració a les que estableix aquesta llei en relació amb els territoris de cadascuna de les comunitats autònomes.

4. En el cas de parcs nacionals sobre territoris fronterers, adjacents amb altres espais protegits de països tercers, i en cas que s'estableixi un règim de col·laboració

entre aquests, correspon a l'Administració General de l'Estat la coordinació general de l'activitat comuna que es pugui desenvolupar i del règim internacional que es pugui establir, així com la representació institucional exterior del parc nacional.

Article 22. *Intervenció en cas de conservació desfavorable.*

1. Quan, d'acord amb la informació disponible, l'Administració General de l'Estat tingui dades fundades que el parc nacional es troba en un estat de conservació desfavorable i els mecanismes de coordinació no són eficaços per garantir-ne la conservació, aquesta pot adoptar, amb caràcter excepcional i amb la finalitat d'evitar danys irreparables en els sistemes naturals que van motivar la declaració del parc nacional, de manera concreta, singular i puntual, amb l'audiència prèvia de la comunitat autònoma o de les comunitats autònomes afectades, les mesures i accions indispensables per assegurar el compliment dels objectius d'aquesta Llei i la conservació adequada del parc nacional.

La intervenció de l'Administració General de l'Estat té lloc amb el requeriment formal previ a la comunitat autònoma o a les comunitats autònomes corresponents per tal que, en el termini de 6 mesos, adoptin les mesures i accions a què es refereix el paràgraf anterior.

2. Un cop adoptades aquestes mesures i accions, s'ha de convocar, amb caràcter urgent, el Consell de la Xarxa de Parcs Nacionals per informar-lo degudament de les circumstàncies que hagin motivat aquestes mesures i accions.

3. El Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals ha d'establir els requisits necessaris que han de concórrer, amb caràcter de mínims, per determinar un estat de conservació desfavorable.

Article 23. *La gestió de la Xarxa de Parcs Nacionals.*

1. Correspon a l'Administració General de l'Estat la gestió de la Xarxa de Parcs Nacionals, i s'ha d'assegurar, en el marc del Comitè de Col·laboració i Coordinació i del Consell de la Xarxa de Parcs Nacionals, la deguda coherència de les activitats entre els parcs nacionals i el marc general de la Xarxa de Parcs Nacionals.

2. Per al desenvolupament de les seves actuacions, la Xarxa de Parcs Nacionals n'ha de preveure una programació plurianual que, en particular, tingui en compte les orientacions i directrius que preveu el Pla director.

3. Les administracions gestores dels parcs nacionals han d'aportar a l'Organisme Autònom Parcs Nacionals la informació que aquest requereixi de manera contínua, especialment per a l'elaboració de la memòria anual, els informes triennals de situació de la Xarxa de Parcs Nacionals i la que sigui necessària per a les sessions del Consell de la Xarxa, per al seguiment i avaluació de la Xarxa, així com per exercir les funcions de representació internacional que competeixen a l'Administració General de l'Estat.

TÍTOL VI

Òrgans consultius, de col·laboració i de coordinació

Article 24. *Els patronats.*

1. Per vetllar pel compliment de les normes establertes en interès dels parcs nacionals i com a òrgan de participació de la societat en aquests, s'ha de constituir, de manera independent a qualsevol altre òrgan de participació que pugui existir, un patronat per a cadascun, en el qual estiguin representades les administracions públiques implicades, inclosos els ens locals afectats, els agents socials de la zona, els agents que exerceixin activitats econòmiques en el si del parc nacional, els propietaris públics i privats de terrenys inclosos en el parc i les institucions, associacions i organitzacions relacionades amb el parc o amb fins que concordin amb els objectius d'aquesta Llei. El nombre dels representants designats per l'Administració General de l'Estat i per les comunitats

autònomes ha de ser paritari. Si un parc s'estén per dues o més comunitats autònomes s'ha de mantenir la composició paritària del nombre de representants designats per l'Administració General de l'Estat i el conjunt de les comunitats autònomes interessades.

2. Els patronats dels parcs nacionals han d'estar adscrits, a efectes administratius, a la comunitat autònoma on estigui situat el parc nacional. En el cas de parcs nacionals situats en diverses comunitats autònomes, aquestes han d'establir de comú acord l'adscripció del Patronat. En el cas de parcs nacionals declarats sobre les aigües marines sota sobirania o jurisdicció nacional, els patronats han d'estar adscrits a l'Administració General de l'Estat, que n'ha de determinar la composició.

3. La composició de cada Patronat, el seu règim de funcionament i el nomenament del seu president són competència de l'Administració a la qual estigui adscrit. El director conservador del parc ha de formar part del Patronat.

4. Independentment d'altres funcions que li puguin atribuir les administracions de què depenguin, són funcions dels patronats:

- a) Conèixer les normes que afectin el parc nacional i vetllar activament pel seu compliment.
- b) Promoure, impulsar i fer totes les actuacions que consideri oportunes a favor de l'espai protegit.
- c) Informar sobre el Pla rector d'ús i gestió i les seves modificacions, així com els plans de treball i inversions o qualsevol desenvolupament sectorial que se'n derivi.
- d) Informar sobre la programació anual d'activitats que han de presentar les administracions competents en l'execució d'aquesta.
- e) Informar abans de l'exercici corresponent sobre el pressupost anual del parc nacional, on s'han de detallar les actuacions a realitzar, la institució que les executa i l'administració que les finança.
- f) Aprovar la memòria anual d'activitats i resultats, i proposar les mesures que consideri necessàries per corregir disfuncions o millorar la gestió.
- g) Informar sobre els projectes i les propostes d'obres i treballs que es pretengui dur a terme en el parc nacional i no estiguin continguts en els plans de treball i inversions.
- h) Informar sobre les sol·licituds presentades a les convocatòries de subvencions finançades amb càrrec als pressupostos generals de l'Estat, a realitzar en l'àrea d'influència socioeconòmica.
- i) Informar sobre els projectes que, desenvolupats en l'entorn del parc nacional, es prevegi que puguin tenir un impacte significatiu o puguin afectar els seus valors naturals.
- j) Informar sobre possibles modificacions del parc nacional.
- k) Proposar normes i actuacions per a la defensa més eficaç dels valors del parc nacional.
- l) Establir el seu propi reglament de règim interior.

Article 25. *El Comitè de Col·laboració i Coordinació de Parcs Nacionals.*

1. En l'àmbit de l'Administració General de l'Estat, i per tal d'aprofundir en els mecanismes de col·laboració i coordinació, estudiar possibles efectes comuns, conciliar la posada en marxa de programes i actuacions en els parcs nacionals, intercanviar informació i experiències, i facilitar la difusió del coneixement dels parcs nacionals, s'ha de constituir el Comitè de Col·laboració i Coordinació de Parcs Nacionals.

2. La seva composició, funcions i règim de funcionament han de ser objecte de desplegament reglamentari. En qualsevol cas, el Comitè de Col·laboració i Coordinació de Parcs Nacionals ha d'estar presidit pel director de l'Organisme Autònom Parcs Nacionals, i n'han de formar part els responsables de cada parc nacional designats per cada comunitat autònoma. N'ha de ser secretari un funcionari de l'Organisme Autònom Parcs Nacionals.

Article 26. *Les comissions de coordinació.*

1. A cadascun dels parcs nacionals supraautonòmics s'ha de constituir una comissió de coordinació per tal d'integrar l'activitat de gestió de cadascuna de les comunitats autònomes de la manera que sigui més adequada. L'Administració General de l'Estat, en el marc d'aquesta comissió, ha de coordinar les actuacions i decisions per tal d'assegurar la responsabilitat compartida de les administracions implicades i la coherència del conjunt, les actuacions i les decisions que adopti l'administració competent, sense que la Comissió de Coordinació pugui assumir la gestió del parc ni per a supòsits concrets ni amb caràcter general.

2. La composició de les comissions de coordinació ha de ser paritària, i hi ha d'haver tants representants de l'Administració General de l'Estat, designats pel ministre d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient, com de les administracions públiques amb competència en la gestió dels parcs nacionals. A aquests efectes, cada comunitat autònoma ha de nomenar un màxim de dos representants per cada comissió de coordinació.

3. El president de la Comissió de Coordinació ha de ser designat pel ministre d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient d'entre els representants de l'Administració General de l'Estat, i un dels representants de les administracions autonòmiques ha d'actuar com a secretari.

4. La Comissió de Coordinació, que s'ha de reunir almenys dues vegades l'any de manera ordinària o sempre que ho sol·liciti una de les parts, queda vàlidament constituïda en el moment en què les administracions implicades designin els seus representants i s'hagi produït la primera reunió a iniciativa de l'Administració General de l'Estat.

5. Corresponen a la Comissió de Coordinació les funcions següents:

a) Vetllar per l'assoliment dels objectius bàsics dels parcs nacionals, en particular la conservació dels seus valors naturals, intercanviar informació i assegurar l'harmonia en l'execució de les competències respectives.

b) Analitzar els documents d'abast general de cadascuna de les administracions concernides per tal d'assegurar-ne la integració harmònica en l'activitat de cadascuna.

c) Proposar a les administracions públiques competents els convenis de col·laboració que es considerin necessaris per executar les respectives actuacions necessàries per a la conservació del parc nacional.

d) Actuar com a comissió de seguiment en cas de convenis de col·laboració subscrits entre les administracions concernides.

e) Coordinar el correcte ús dels seus signes externs identificatius.

f) Conèixer, informar i analitzar els programes de desenvolupament sostenible i les actuacions de cohesió territorial, així com les propostes de distribució d'ajudes i subvencions en les àrees d'influència socioeconòmica del parc nacional.

g) Conèixer el contingut de la memòria anual d'activitats que s'ha d'eleva al Patronat i fer-ne un informe, així com l'informe anual de compliment dels objectius generals que s'ha d'eleva al Consell de la Xarxa, i coordinar-les amb la resta de parcs de la Xarxa de Parcs Nacionals.

h) Conèixer i coordinar el règim de col·laboració i suport amb titulars i propietaris.

i) Informar sobre les propostes de modificació dels límits del parc nacional.

j) La coordinació de totes les actuacions acordades entre les administracions públiques que es considerin necessàries per al millor compliment dels objectius del parc nacional.

Article 27. *El Consell de la Xarxa de Parcs Nacionals.*

1. El Consell de la Xarxa és un òrgan col·legiat de caràcter consultiu, adscrit al Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient.

2. El president del Consell de la Xarxa de Parcs Nacionals és el ministre d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient. La composició i el funcionament d'aquest òrgan es determina per reglament, amb la consulta prèvia amb les comunitats autònomes implicades.

3. Formen part del Consell de la Xarxa, l'Administració General de l'Estat, les comunitats autònomes en el territori de les quals estiguin situats els parcs nacionals, una representació dels municipis inclosos en les àrees d'influència socioeconòmica dels parcs nacionals, els presidents dels patronats, els representants del Comitè Científic, una representació de les associacions sense ànim de lucre i amb àmbit d'actuació estatal els fins de les quals estiguin vinculats a la protecció del medi ambient i de les organitzacions agràries, pesqueres, empresarials i sindicals de més implantació en el territori nacional, així com una representació de les associacions de propietaris de terrenys inclosos en els parcs nacionals.

Poden assistir a les reunions del Consell per invitació del president, amb veu però sense vot, representants de les comunitats autònomes restants que manifestin el seu interès en què es declari un parc nacional en el seu territori.

4. Correspon al Consell de la Xarxa informar sobre:

a) La proposta de declaració de nous parcs nacionals o de modificació dels ja existents.

b) La proposta de revocació de la declaració d'un parc nacional.

c) El Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals, així com les seves revisions.

d) Els projectes de disposicions que afectin de manera directa els parcs nacionals.

e) La normativa de caràcter general aplicable als parcs nacionals.

f) Els criteris de distribució dels recursos financers que s'assignin en els pressupostos generals de l'Estat al programa d'actuacions de caràcter comú de la Xarxa de Parcs Nacionals.

g) La memòria anual de la Xarxa de Parcs Nacionals, abans que s'elevi al Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient per a la seva aprovació.

h) Els informes triennals de situació de la Xarxa de Parcs Nacionals que el Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient hagi d'elevat al Senat.

i) La proposta de sol·licitud de distincions internacionals per als parcs de la Xarxa de Parcs Nacionals, així com la promoció internacional dels parcs nacionals.

j) Els plans rectors d'ús i gestió dels diferents parcs nacionals, abans de la seva aprovació.

k) Totes les altres qüestions d'interès general per a la Xarxa que li siguin requerides.

Article 28. *El Comitè Científic de Parcs Nacionals.*

1. Com a òrgan científic de caràcter assessor es crea el Comitè Científic de Parcs Nacionals, adscrit a l'Organisme Autònom Parcs Nacionals.

2. La funció genèrica del Comitè és la d'assessorar científicament sobre qualsevol qüestió que li sigui plantejada des de la Direcció de l'Organisme Autònom Parcs Nacionals, a iniciativa d'aquesta o a petició de les administracions gestores dels parcs nacionals, i específicament li correspon:

a) Assessorar en l'elaboració del Programa de Recerca de la Xarxa de Parcs Nacionals i les seves revisions.

b) Participar en els processos d'avaluació, selecció i seguiment dels projectes subvencionats a l'empara de totes les convocatòries públiques d'ajudes a la recerca que promogui l'Organisme Autònom Parcs Nacionals en matèries relacionades amb la Xarxa de Parcs Nacionals i les seves revisions.

c) Elaborar un informe previ a la determinació de l'estat de conservació desfavorable de qualsevol dels parcs nacionals, per valorar l'evolució dels sistemes naturals, les formacions geològiques i vegetals o les espècies singulars i avaluar la significació dels valors resultants de l'aplicació dels paràmetres corresponents, a petició de l'Organisme Autònom Parcs Nacionals o a instància de les administracions gestores.

d) Informar sobre els sistemes d'indicadors aplicables a la Xarxa de Parcs Nacionals per determinar-ne l'estat de conservació, que han de ser acordats en el si del Comitè de Col·laboració i Coordinació i han d'estar basats en els que s'apliquen en l'àmbit nacional i internacional.

3. La composició i el funcionament del Comitè Científic s'estableix mitjançant una ordre ministerial. En qualsevol cas, n'ha de formar part el director de l'Organisme Autònom Parcs Nacionals, que actua com a president, i un conjunt de vocals de la comunitat científica amb una trajectòria professional reconeguda en el camp de la recerca d'espais naturals protegits. Per cadascuna de les comunitats autònomes en el territori de la qual hi hagi un parc nacional s'ha de nomenar un vocal, en la forma que estableixi l'ordre ministerial, i a proposta de la comunitat autònoma corresponent.

TÍTOL VII

Accions concertades

Article 29. *Instruments de cooperació.*

1. Les administracions públiques, per garantir l'aplicació d'aquesta Llei, han d'ajustar les seves actuacions als principis d'informació mútua, cooperació i col·laboració. En particular, s'han de prestar l'assistència deguda per assegurar l'eficàcia i coherència de les seves actuacions, especialment en els supòsits en què es posi en perill la protecció adequada dels parcs nacionals. Amb aquesta finalitat les administracions han d'establir, de comú acord, tots els instruments de cooperació i col·laboració que considerin necessaris per assegurar l'assoliment dels seus objectius.

2. Amb caràcter general, la col·laboració entre les administracions s'ha d'explicitar a través de convenis de col·laboració subscrits a aquest efecte, per executar les actuacions singulars que acordin les parts.

3. L'Organisme Autònom Parcs Nacionals, en tant que titular de finques incloses en l'àmbit del parc nacional, i l'administració gestora d'aquest poden subscriure els convenis de col·laboració que considerin convenients amb la finalitat d'assegurar la gestió integrada a tot el parc nacional.

Article 30. *Cooperació financera.*

1. L'Administració General de l'Estat ha d'establir els mecanismes necessaris per executar i finançar les funcions que estableix l'article 16 i especialment les accions singulars, puntuals i extraordinàries que es determinin, així com, en col·laboració amb les comunitats autònomes, els programes d'actuacions comunes i horitzontals de la Xarxa.

2. L'Administració General de l'Estat i les comunitats autònomes poden acordar instruments de cooperació financera, en els termes de suport que mútuament considerin en l'àmbit de les seves competències respectives.

3. Poden acordar, igualment, la posada en marxa de programes multilaterals d'actuació en què, respectant en tot cas el principi de voluntarietat i sobre la base de l'aplicació de criteris de prioritat sobre els quals n'ha informat prèviament el Consell de la Xarxa, l'Administració General de l'Estat assumeixi el finançament i l'execució de les actuacions singulars i extraordinàries que s'identifiquin de comú acord.

4. L'Administració General de l'Estat, mitjançant l'Organisme Autònom Parcs Nacionals, ha d'impulsar la col·laboració publicoprivada que permeti la incorporació de recursos financers addicionals per a la gestió de la Xarxa de Parcs Nacionals procedents de la iniciativa privada i del sector empresarial. En aquest sentit s'ha de fer prevaldre la creació de teixit econòmic i ocupació associat als recursos i valors de la Xarxa de Parcs Nacionals. El Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals ha d'establir els criteris necessaris que han de concórrer, amb caràcter de mínims, per a la cooperació amb el sector privat.

TÍTOL VIII

Desenvolupament territorial

Article 31. *Àrees d'influència socioeconòmica.*

1. En cada parc nacional, les lleis declaratives han de preveure l'establiment de l'àrea d'influència socioeconòmica corresponent en què les administracions públiques han de portar a terme polítiques actives per al seu desenvolupament. Aquesta àrea ha d'estar constituïda pels termes municipals que aporten territori al parc nacional i, excepcionalment, per altres de directament relacionats, sempre que hi hagi causes objectives que ho justifiquin i així es consideri en les lleis declaratives.

2. En particular, en els parcs nacionals marins o maritimoterrestres, l'àrea d'influència socioeconòmica pot incloure igualment els municipis que, tot i que no aporten territori al parc, siguin adjacents a aquest en funció de la seva situació geogràfica, mantinguin una clara vinculació econòmica i social amb les activitats que s'hi desenvolupin o suportin instal·lacions o infraestructures associades.

3. En tot cas, les administracions públiques, en l'aplicació dels règims de suport a les àrees d'influència socioeconòmica, han de tenir en especial consideració, tant qualitativament com quantitativament, els municipis que aporten terrenys als parcs nacionals.

4. L'establiment d'una àrea d'influència socioeconòmica comporta una atenció singular de les administracions públiques a assegurar la integració del parc nacional amb aquesta, així com a potenciar les activitats econòmiques sostenibles lligades a la dinamització de l'entorn del parc nacional. A aquest efecte les administracions públiques, de manera coordinada, han de dur a terme les actuacions que siguin necessàries.

Article 32. *Accions per al desenvolupament territorial sostenible.*

1. Amb la finalitat de promoure el seu desenvolupament, les administracions públiques, dins del seu àmbit competencial i d'acord amb les disponibilitats pressupostàries, poden concedir ajudes tècniques, econòmiques i financeres en les àrees d'influència socioeconòmica dels parcs nacionals.

2. En els programes de subvencions realitzats per les administracions públiques es pot donar prioritat a les actuacions mediambientals de recuperació d'àrees degradades i a altres actuacions que revalorin els recursos naturals de l'entorn.

3. Igualment, les administracions públiques poden establir de manera coordinada plans de desenvolupament sostenible per a les àrees d'influència dels parcs nacionals, i amb aquesta finalitat poden constituir els consorcis corresponents i subscriure convenis de col·laboració amb la resta d'administracions, institucions i col·lectius implicats.

4. De manera particularitzada, l'Administració General de l'Estat, en l'àmbit de les seves competències a través de l'Organisme Autònom Parcs Nacionals i amb la participació de les comunitats autònomes, pot posar en marxa programes pilot que prevegin actuacions puntuals singulars per a l'activació econòmica sostenible i que persegueixin actuar com a referents d'efecte social demostratiu en tota la Xarxa de Parcs Nacionals.

5. L'Administració General de l'Estat, a través de l'Organisme Autònom Parcs Nacionals, en cooperació amb les comunitats autònomes, pot posar en funcionament programes d'actuacions que contribueixin a minimitzar els impactes negatius en els parcs nacionals.

6. L'Administració General de l'Estat ha de desenvolupar, amb la finalitat de valorar a posteriori els efectes de les accions que financi amb càrrec als pressupostos generals de l'Estat, un mecanisme d'avaluació dels resultats obtinguts, amb la informació disponible i amb la que li proporcionin les comunitats autònomes.

Article 33. *Integració d'usos i activitats locals.*

1. Els usos i costums tradicionals que històricament han practicat els propietaris, usuaris i residents locals en l'entorn dels parcs nacionals, reconeguts com a necessaris per a la gestió o compatibles amb aquesta, formen part dels elements modeladors de la configuració del territori que ha estat reconeguda d'interès general i, en conseqüència, són essencials per a l'assoliment dels objectius dels parcs nacionals, en la mesura que formen part dels valors essencials a protegir. En aquest sentit, en les lleis declaratives dels parcs nacionals cal atènyer-se a la importància singular de la conservació activa i viable de les activitats tradicionals.

2. Les administracions públiques han de dur a terme programes específics per preservar aquestes activitats tradicionals i han d'incorporar el manteniment d'aquestes activitats essencials a l'activitat ordinària del parc nacional, enteses com un instrument de concertació i integració en una determinada forma de gestionar el territori.

3. S'ha de potenciar el desenvolupament de la marca «Parcs Nacionals d'Espanya» com un identificador comú de qualitat per a les produccions d'aquests espais, on agrupar i integrar les produccions dels parcs nacionals que voluntàriament ho sol·licitin i que compleixin les normes reguladores que es determinin per reglament.

4. Dins dels programes de suport en les àrees d'influència socioeconòmica s'ha de prestar una atenció especial a la creació d'ocupació i a l'estabilitat laboral i social en el desenvolupament d'aquestes activitats tradicionals, alhora que es potencia la seva millora tecnològica, la seva incorporació comercial i la seva projecció social.

TÍTOL IX

Relacions internacionals

Article 34. *Presència internacional.*

1. Els parcs nacionals espanyols contribueixen a la conservació dels recursos naturals d'àmbit mundial i per això s'han d'integrar i ser part activa en els escenaris internacionals. L'Administració General de l'Estat ha d'assegurar una presència internacional efectiva dels parcs nacionals a l'exterior. A aquest efecte, s'han de dur a terme les actuacions següents:

a) S'han d'establir instruments per a la col·laboració, la cooperació, l'intercanvi d'experiències i el desenvolupament de programes conjunts amb altres xarxes similars de l'àmbit internacional.

b) S'ha d'implementar un programa de cooperació internacional per tal d'afavorir la consolidació dels parcs nacionals en països tercers i, en particular, en l'àmbit iberoamericà.

c) S'ha d'assegurar la participació en xarxes, organitzacions i institucions internacionals relacionades amb la conservació i l'ús sostenible del medi natural.

2. L'Administració General de l'Estat dirigeix la presència exterior dels parcs nacionals, coordinant l'acció singular de cadascun i actuant com a interlocutor davant les institucions internacionals. En aquest sentit, els representants de l'Administració General de l'Estat exerceixen el caràcter d'autoritat en el conjunt de la representació nacional, en la qual es pot incorporar la resta de les administracions implicades.

3. En particular, correspon a l'Administració General de l'Estat la difusió i promoció de la imatge, els valors i el model de conservació dels parcs nacionals a l'exterior. A aquest efecte s'ha de desenvolupar un programa plurianual d'actuacions aprovat pel president de l'Organisme Autònom Parcs Nacionals, amb l'informe previ del Consell de la Xarxa.

TÍTOL X

Projecció i participació social

Article 35. *Participació pública i implicació social.*

Els parcs nacionals han de constituir, en la seva forma d'organització i gestió, un referent general de participació pública i implicació social. Les activitats de gestió han de fer prevaldre la integració dels municipis afectats, sectors i col·lectius, i s'han de constituir com un instrument per a la cohesió territorial de les àrees on estan situats. En particular s'ha de prestar una atenció especial a la implicació social, a la participació dels municipis afectats en la presa de decisions i al suport singularitzat a les poblacions locals residents a l'interior dels parcs nacionals.

Article 36. *Col·laboració amb els titulars de drets.*

1. Les administracions públiques han de potenciar la participació dels propietaris i altres titulars de drets sobre terrenys situats a l'interior del parc nacional en la seva conservació.

Per a això, el Pla rector d'ús i gestió del parc nacional ha d'establir les mesures que garanteixin la compatibilitat de les activitats que es duiguin a terme al parc nacional amb els objectius de conservació, incloses les de promoció dels productes tradicionals, així com les condicions en què els titulars dels terrenys poden col·laborar amb les administracions públiques en l'execució de les mesures de conservació del parc. A aquest efecte, poden subscriure convenis, acords, contractes territorials o qualsevol altre marc de col·laboració susceptible de ser desenvolupat en dret, on s'han de preveure els compromisos de cadascuna de les parts.

2. En particular, els titulars patrimonials tenen capacitat per desenvolupar activitats econòmiques i comercials, en especial les relacionades amb l'ús públic i les activitats de turisme rural. Aquestes activitats s'han de basar en els recursos i valors naturals del parc nacional i en l'accés a aquests i en el seu gaudi, coneixement i difusió, i han de contribuir a la seva conservació, així com utilitzar la imatge del parc nacional en els termes que s'acordi.

3. S'ha de promoure igualment una presència institucional adequada dels propietaris i titulars de drets a l'interior dels parcs nacionals en els actes, les presentacions i les activitats pròpies de la projecció dels parcs nacionals davant la societat.

Article 37. *Autorització i concessió d'activitats de serveis en un parc nacional.*

1. Els procediments de concessió i autorització d'activitats de serveis que, d'acord amb els seus instruments de planificació i gestió, s'hagin de fer en un parc nacional han de respectar els principis de publicitat, objectivitat, imparcialitat i transparència. S'ha d'aplicar, a més, el principi de concurrència competitiva en els supòsits següents:

- a) Quan es tracti d'una activitat de serveis que promogui l'administració gestora del parc nacional d'acord amb els instruments de planificació i gestió del parc.
- b) Quan l'exercici de l'activitat exclouï l'exercici d'altres activitats de tercers.

2. Els criteris en què s'ha de basar la concessió i autorització per a la realització d'activitats de serveis han d'estar vinculats directament a la protecció del medi ambient.

3. La durada d'aquestes autoritzacions i concessions ha de ser limitada i proporcionada tenint en compte les característiques de la prestació del servei i no ha de donar lloc a una renovació automàtica, i no comporta, una vegada extingida, cap tipus d'avantatge per a l'anterior titular ni per a persones que hi estiguin vinculades.

Article 38. *Accés a informació.*

1. En matèria d'accés a la informació relativa als parcs nacionals, és aplicable el règim que preveu la Llei 27/2006, de 18 de juliol, per la qual es regulen els drets d'accés a la informació, de participació pública i d'accés a la justícia en matèria de medi ambient.

2. En l'elaboració dels instruments de planificació dels parcs nacionals, s'ha d'assegurar la transparència, la participació pública i l'accessibilitat, i les decisions s'han d'adoptar a partir de diferents alternatives valorades adequadament, tenint en compte els objectius d'aquesta Llei.

Article 39. *Acció pública.*

És pública l'acció per exigir davant els òrgans administratius i els tribunals de justícia l'observança estricta dels preceptes relatius als parcs nacionals existents en aquesta Llei, en les lleis declaratives dels parcs nacionals i en les disposicions que es dictin per al seu desplegament i la seva aplicació.

TÍTOL XI

Infraccions i sancions

Article 40. *Règim d'infraccions i sancions.*

El règim sancionador aplicable als parcs nacionals és el que estableix la legislació sobre protecció del medi natural. A més, les lleis declaratives dels parcs nacionals han d'establir un règim sancionador específic.

En tot cas, el règim supletòriament sancionador de la legislació d'espais naturals protegits és aplicable a les infraccions i sancions respecte a les conductes que tinguin lloc en un parc nacional concret o l'afectin, encara que no estiguin tipificades en la llei declarativa corresponent.

Disposició addicional primera. *Parcs nacionals integrats en la Xarxa.*

Queden integrats en la Xarxa el conjunt de parcs nacionals ja declarats, compost pel Parc Nacional d'Ordesa i Mont Perdut, el Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici, el Parc Nacional dels Pics d'Europa, el Parc Nacional Marítimoterrestre de les Illes Atlàntiques de Galícia, el Parc Nacional Marítimoterrestre de l'Arxipèlag de Cabrera, el Parc Nacional de Cabañeros, el Parc Nacional de Las Tablas de Daimiel, el Parc Nacional de Monfragüe, el Parc Nacional de Sierra Nevada, el Parc Nacional de Doñana, el Parc Nacional de Timanfaya, el Parc Nacional del Teide, el Parc Nacional de la Caldera de Taburiente, el Parc Nacional de Garajonay i el Parc Nacional de la Sierra de Guadarrama.

Qualsevol nova declaració de parc nacional per part de les Corts Generals suposa la seva integració automàtica en la Xarxa de Parcs Nacionals.

Disposició addicional segona. *Revisió del Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals i pròrroga de la vigència de l'actual.*

En el termini de dos anys a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Govern ha d'aprovar el nou Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals. Fins aleshores, el Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals, aprovat pel Reial decret 1803/1999, de 27 de novembre, continua vigent.

Disposició addicional tercera. *Revisió dels Plans rectors d'ús i gestió dels parcs nacionals i adequació d'aquests al Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals.*

Les administracions competents han de revisar els plans rectors d'ús i gestió aprovats per adaptar-los al contingut dels successius plans directors en el termini de dos anys a partir de la seva aprovació.

Disposició addicional quarta. *Règim indemnitzatori.*

Les administracions públiques han d'assumir el pagament de les indemnitzacions per les limitacions en els béns i drets patrimonials legítims establertes en els parcs nacionals. Correspon a l'Administració General de l'Estat el pagament de les indemnitzacions que es derivin de la legislació bàsica en la matèria i del Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals. Correspon a les comunitats autònomes el pagament de les indemnitzacions per les limitacions restants. En els parcs nacionals que es declarin sobre aigües marines, les indemnitzacions que es puguin originar corresponen exclusivament a l'Estat o als seus organismes vinculats o dependents.

Disposició addicional cinquena. *Exercici de les competències estatals.*

L'Organisme Autònom Parcs Nacionals exerceix les competències atribuïdes a l'Administració General de l'Estat en aquesta Llei sense perjudici d'aquelles altres que la legislació general o sectorial atribueixi a altres òrgans de l'Administració General de l'Estat o als seus organismes públics vinculats o dependents.

Disposició addicional sisena. *Ús de mitjans electrònics.*

La regulació dels òrgans col·legiats que preveu aquesta Llei ha de preveure la utilització de mitjans electrònics per portar a terme les funcions que tenen assignades, d'acord amb l'autorització continguda en la disposició addicional primera de la Llei 11/2007, de 22 de juny, d'accés electrònic dels ciutadans als serveis públics.

Disposició addicional setena. *Adaptació dels parcs nacionals existents a aquesta Llei.*

1. Les administracions públiques han d'adoptar, en un termini màxim de sis anys a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, les mesures necessàries per adequar la situació dels parcs nacionals ja declarats a l'entrada en vigor d'aquesta Llei a les determinacions contingudes en els seus articles 6 i 7, amb l'excepció del relatiu a les superfícies mínimes establertes a l'article 6.1.c). En els casos en què l'adequació afecti drets de tercers, les administracions públiques han de promoure la subscripció d'acords voluntaris o, si no n'hi ha, han d'aplicar els procediments d'expropiació forçosa o rescat dels drets corresponents.

Els acords voluntaris que se subscriguin s'han de fer sobre la base de criteris tècnics que elaboraran les administracions públiques gestores de cada parc nacional, amb la participació dels propietaris.

Els plans rectors d'ús i gestió dels parcs han d'incorporar, en qualsevol cas, el contingut dels acords voluntaris.

Els acords voluntaris que s'hagin adoptat abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei continuen en vigor en els seus propis termes.

2. En els parcs nacionals de Pics d'Europa i Monfragüe, que mantenen nuclis urbans en el seu interior, no és aplicable el que disposen els articles 6.2 i 7.6. En aquests nuclis, els plans i les normes urbanístiques s'han de sotmetre al que disposen les lleis declaratives dels parcs nacionals en què estiguin inclosos.

3. Les àrees d'influència socioeconòmica dels parcs nacionals declarats amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta Llei no pateixen cap modificació pel que fa als municipis que les componen.

4. L'adequació de la senyalització dels parcs nacionals i, en particular, la supressió de qualsevol senyalització referida a anteriors règims cinegètics ja extints, s'ha de dur a terme en un any a partir de la data d'aprovació de la nova imatge corporativa prevista a l'article 17.

Disposició addicional vuitena. *Finques de l'Organisme Autònom Parcs Nacionals ubicades fora dels parcs nacionals.*

Les finques adscrites o propietat de l'Organisme Autònom Parcs Nacionals no incloses dins dels límits dels parcs nacionals han de ser objecte d'una gestió mediambiental d'acord amb els seus valors naturals i amb els fins institucionals que tinguin assignats.

Disposició addicional novena. *Creació i funcionament dels nous òrgans.*

La creació i el funcionament dels nous òrgans s'han d'atendre amb els mitjans personals, tècnics i pressupostaris assignats al Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient.

Disposició addicional desena. *Adequació a la Llei orgànica 2/2012, de 27 d'abril, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera.*

Totes les actuacions que preveu aquesta Llei que puguin afectar ingressos i despeses públiques s'han de supeditar als principis d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera d'acord amb la Llei orgànica 2/2012, de 27 d'abril.

Disposició addicional onzena. *Zones sotmeses a exigències derivades de la defensa nacional o en què concorrin altres raons imperioses d'interès públic de primer ordre apreciades mitjançant un acord del Consell de Ministres.*

Les propostes en què es formalitzin iniciatives per a la declaració de parcs nacionals que incideixin sobre terrenys, edificacions i instal·lacions, incloses les seves zones de protecció, afectes a la defensa nacional, s'han de sotmetre, respecte d'aquesta incidència, a l'informe preceptiu del Ministeri de Defensa, amb caràcter previ a la seva aprovació. Així mateix, i en cas que concorri aquesta incidència en els instruments de planificació que preveu aquesta Llei, s'ha de sol·licitar un informe al Ministeri de Defensa en la tramitació del Pla director de la Xarxa de Parcs Nacionals i dels plans rectors d'ús i gestió. L'informe és vinculant en la tramitació dels plans rectors d'ús i gestió i l'aprovació dels quals no correspongui al Govern.

Sense perjudici de les facultats atorgades al Consell de Ministres pels articles 5 i 6 de la Llei 8/1975, de 12 de març, de zones i instal·lacions d'interès per a la defensa nacional, es poden dur a terme actuacions, plans o programes sectorials que contradiguin o no recullin tot o una part del contingut dels instruments de planificació mediambiental de caràcter reglamentari que en cada cas correspongui, per la concurrència de raons imperioses d'interès públic de primer ordre apreciades mitjançant un acord motivat del Consell de Ministres.

No obstant el que disposa aquesta Llei, i de conformitat amb el que preveu l'article 30 de la Llei orgànica 5/2005, de 17 de novembre, de la defensa nacional, els béns afectats al Ministeri de Defensa o a l'ús de les Forces Armades i els llocs a disposició dels organismes públics que en depenguin, així com aquells en què es constitueixin zones de seguretat d'instal·lacions militars o civils declarades d'interès militar, estan vinculats a les finalitats que preveu la seva legislació especial.

Disposició addicional dotzena. *Parcs nacionals sobre aigües marines.*

Respecte a les propostes de parcs nacionals sobre aigües marines sota sobirania o jurisdicció nacional, s'ha de sol·licitar un informe al Ministeri de Foment en tots els aspectes referents a seguretat marítima, navegació, vida humana al mar, contaminació del medi marí i senyalització marítima, al Ministeri d'Indústria, Energia i Turisme pel que fa a seguretat i proveïment energètic i al Ministeri de Defensa pel que fa a defensa i seguretat nacional.

Disposició transitòria primera. *Règim transitori en els parcs nacionals de Castella-La Manxa.*

Fins que la comunitat autònoma no assumeixi la gestió dels parcs nacionals de Cabañeros i de Las Tablas de Daimiel, aquests espais es continuen regint per la normativa anterior que els sigui aplicable.

Disposició transitòria segona. *Aprovació del Pla rector d'ús i gestió en els parcs nacionals declarats.*

Respecte als parcs nacionals ja declarats que no tinguin plans rectors d'ús i gestió, les administracions competents els han d'aprovar en el termini de tres anys a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

Disposició derogatòria única. *Derogació de normativa.*

Queda derogada la Llei 5/2007, de 3 d'abril, de la Xarxa de Parcs Nacionals, així com totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que estableix aquesta Llei.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei 7/2013, de 25 de juny, de declaració del Parc Nacional de la Sierra de Guadarrama.*

1. S'afegeix el paràgraf següent al final de l'apartat 3 de l'article 8 de la Llei 7/2013, de 25 de juny, de declaració del Parc Nacional de la Sierra de Guadarrama:

«La intervenció de l'Administració General de l'Estat ha de tenir lloc amb el requeriment formal previ a la comunitat autònoma o a les comunitats autònomes corresponents per tal que, en el termini de 6 mesos, adoptin les mesures a què es refereix el paràgraf anterior.»

2. Es modifica la disposició addicional vuitena de la Llei 7/2013, de 25 de juny, que passa a tenir la redacció següent:

«Atesa la singularitat de la ubicació geogràfica del Parc Nacional de la Sierra de Guadarrama, i amb caràcter excepcional respecte del que hi ha establert per al conjunt dels parcs nacionals, la prohibició general de sobrevol a menys de 3.000 metres llevat d'autorització expressa o per causa de força major queda reduïda a 500 metres per a les aeronaus comercials i d'Estat.

Les activitats de vols d'aeronaus no impulsades a motor han de ser objecte d'estudi en el Pla rector d'ús i gestió del Parc Nacional de la Sierra de Guadarrama a fi de determinar les cotes, els períodes i les zones on aquesta activitat no sigui incompatible amb la conservació dels recursos del parc.»

Disposició final segona. *Modificació de la Llei 1/2007, de 2 de març, de declaració del Parc Nacional de Monfragüe.*

1. S'elimina la lletra d) de l'apartat 3 de l'article 3 de la Llei 1/2007, de 2 de març, de declaració del Parc Nacional de Monfragüe.

2. S'afegeix un nou apartat 8 a l'article 3 de la Llei 1/2007, de 2 de març, amb la redacció següent:

«L'Administració gestora del parc pot organitzar activitats de navegació a l'interior de les aigües del parc amb la finalitat de difondre els valors naturals del parc nacional, en el nombre i la forma que resulti plenament compatible amb aquests valors.»

Disposició final tercera. *Títol competencial.*

Aquesta Llei, que es dicta a l'empara del que disposa l'article 149.1.23a de la Constitució, que atribueix a l'Estat la competència en matèria de legislació bàsica de protecció del medi ambient, té caràcter bàsic, sense perjudici del que disposa l'apartat següent.

Així mateix, té caràcter bàsic, a l'empara de l'article 149.1.13a de la Constitució, que atribueix a l'Estat la competència en matèria de bases i coordinació de la planificació econòmica, l'article 32.

La declaració d'estat d'emergència que recull l'article 13 s'empara en la competència en matèria de seguretat pública atribuïda a l'Estat amb caràcter exclusiu per l'article 149.1.29a de la Constitució.

Disposició final quarta. *Habilitació per al desplegament reglamentari.*

1. Es faculta el Govern, en l'àmbit de les seves competències, per dictar totes les disposicions que siguin necessàries per al desplegament i l'execució del que disposa aquesta Llei.

2. Es faculta el Govern per modificar, per raons de seguretat aèria o quan sigui pertinent en aplicació de la normativa europea, amb la consulta prèvia a les comunitats autònomes afectades, el límit d'altura, sobre la vertical del terreny, de sobrevol del territori de tots o d'algun dels parcs nacionals, que disposa l'article 7, número 3, lletra e.

Per reglament, a iniciativa conjunta dels ministeris de Defensa i d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient, s'han d'establir les excepcions a la prohibició de sobrevol a una altura inferior de la s'estableix per als parcs nacionals, per causa de defensa i seguretat nacional.

3. El Govern, en el termini d'un any a comptar des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, ha d'establir la imatge corporativa i la identitat gràfica de la Xarxa, d'acord amb el que disposa l'article 17.

Disposició final cinquena. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 3 de desembre de 2014.

FELIPE R.

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY

ANNEX

Sistemes naturals espanyols

1. Sistemes naturals terrestres espanyols que han d'estar representats a la Xarxa de Parcs Nacionals.

– Matolls supraforestals, pastures d'alta muntanya, estepes llenyoses d'altura i terregallers.

– Formes de relleu i elements geològics singulars del massís Ibèric i les serralades alpines.

– Formacions i relleus singulars de muntanya i alta muntanya.

– Sistemes naturals singulars d'origen glacial i periglacial.

– Sistemes naturals singulars d'origen càrstic.

– Boscos mixtos atlàntics de l'estatge basal o muntanyès.

– Rouredes, fagedes i bedollars.

– Rouredes de roure de fulla petita i rebolledes.

– Alzinars, carrascars, suredes i ullastrars.

– Avetars i pinsapars.

– Pinedes, savinars i ginebreds.

– Garrigues xeròfiles mediterrànies.

– Estepars mediterranis, espartars i espartars d'espart albardí.

– Sistemes i formacions associades a les conques terciàries continentals i marines.

– Zones desèrtiques costaneres i de l'interior.

– Bosc de laurisilva.

– Forest verda de faies i brucs.

– Tabaibals-cardonals i altres formacions termomacaronèsiques.

– Cursos d'aigua i boscos de ribera.

– Canyons fluvials sobre relleus estructurals.

– Dipòsits i formes amb modelat singular d'origen fluvial i eòlic.

– Costes, penya-segats, dunes i dipòsits litorals.

– Zones humides i llacunes d'alta muntanya.

– Llacunes halòfiles, saladars i guixeres.

– Llacunes d'aigua dolça, canyissars, bogars i jonqueres, i herbassars de bancal amb entollament temporal.

– Zones humides costaneres i aiguamolls litorals.

– Sistemes naturals singulars d'origen volcànic.

2. Sistemes naturals marins espanyols que han d'estar representats a la Xarxa de Parcs Nacionals.

– Sistemes associats a emanacions gasoses submarines.

– Fons detrítics i sedimentaris.

– Bancs de corals profunds.

– Fons de Maërl.

– Comunitats coral·lígenes.

– Praderies de fanerògames marines.

– Àrees pelàgiques de pas, reproducció o presència habitual de cetacis o grans peixos migradors.

– Grans muntanyes, coves, túnels i canyons submarins.

– Comunitats singulars de grans filtradors: esponges, ascidis i briozous.

– Comunitats d'algues fotòfiles o laminarials.

– Comunitats de substrat dur amb poblaments alguers fotòfils o esciàfils.

– Marges i escarpaments de pendent pronunciat.

– Baixos rocallosos.